

Not My Problem

Kent u die IT-directeur die zijn systeem wilde laten outsourcen, en die vervolgens in de besprekingen voorafgaand aan dit event liet blijken dat hij beveiliging 'met genoeg aan de partner overliet – want daar worden ze toch voor betaald'? Of die afdelingsmanager die best wil meewerken aan het corporate informatiebeveiligingsbeleid. Behalve als zijn mensen op vakantie gaan, want dan heeft hij toch echt dat wachtwoord nodig!

'Not My Problem'. Dat is het probleem. Niet mijn probleem. Begrijp me goed: beveiliging van informatie is best wel een probleem, ik ben niet gek! Alleen: niet het mijne. Van wie wel? Ik zou het werkelijk niet weten. Maar niet dat van mij. Kent u deze melodie? In bijna alle organisaties tref je deze houding wel aan – en heus niet alleen van eindgebruikers. Ook managers en directieleden hebben last van het 'NMP-syndroom'.

Wat moet je daar nu mee als lezer? Wat te doen met zoveel onwetendheid? Want het is bepaald geen onwil: geef ze een incident en er gebeurt echt wel één en ander. Het incident rond Joost Tonino is ook alweer bijna twee jaar geleden, maar ik wed dat u nog precies weet wat daar ook weer mee loos was. En hoe u uzelf heeft afgevraagd of dat in uw organisatie misschien niet ook... ('tuurlijk niet'). Maar ook uw directeur laat zijn PDA op z'n bureau liggen als hij een plas moet. En omdat de architect dat zo 'openbaar' vond, kan ook zijn deur niet op slot.

Zonder dollen: wat moet je ermee? Vechten tegen die bierkaai? Rapporten blijven maken, presentaties houden, politieagentje spelen – kortom: de zeurkous wezen? Je maakt er geen vrienden mee, maar het is een noodzakelijk kwaad ben ik bang. It comes with the job. Toch zijn er meer middelen om deze blinde draak mee te bevechten. Ik stel er een aantal voor.

Sommigen van u doen het al een poosje, maar een incidentlog bijhouden is echt een heel effectief middel. En dan niet alleen IT-incidenten, natuurlijk. Ook beveiligingsincidenten, incidenten op het gebied van de Wet Bescherming Persoonsgegevens, noem maar op. Niet alleen is het erg leerzaam voor de organisatie om te zien over welke incidenten we het nou precies hebben (en waar het geld voor nodig is) het is net zo leerzaam om na verloop van tijd te kunnen laten zien dat jouw maatregelen werkelijk effect hebben – en tegen slechts geringe kosten! Not My Problem wordt op die manier 'Ons Gezamenlijk Probleem' – en dat levert een heel andere resultante op.

Een andere mogelijkheid (uit het heel brede arsenaal – vraag uw lokale hulpdiensten) is een incident. Nu zit u daar als ervaren professional natuurlijk niet op te wachten, maar voor het NMP-syndroom is het wel een zegen! NMP wordt ineens WDMP: Wel Degelijk Mijn Probleem. Men ziet dat 'het' niet alleen kán gebeuren, het gebeurt ook echt! Het nadeel dat uw afdeling de stress en de schuld krijgt, weegt veelal best op tegen het positief bewustwordingsproces aan de andere kant van de lijn. Maar nogmaals: daar zit u natuurlijk niet op te wachten: teveel onbekende factoren, teveel risico's, en zoiets komt nooit gelegen.

Maar denk hier eens aan: een vooropgezet incident heeft die nadelen niet! Een incident dat je in de hand hebt, dat je kunt uitventen als een stinkende haring... Een fikkie stoken in een veilige stalen prullenbak, en als het flink rookt heel hard 'Brand!' roepen... Let wel: velen van u doen dit al, alleen in vaak bescheiden kring. Wie huurt niet periodiek een hacker in om te zien hoe het netwerk zich houdt tegen de laatste stand van de technische wetenschap? Maar tegelijk: wie heeft het lef om tegenover de collegae net te doen of hij er niets van afweet? Wie wacht of de procedures voor incidenten ook daadwerkelijk werken? Wie durft tegen de leiding te zeggen dat het niet goed is gegaan? Of juist heel goed gaat – omdat je het hebt gecontroleerd! Not My Problem. Ik hoor het u denken: Not My Problem.

Hans Labruyère (hans.labruyere@lbvd.nl) is partner en medeoprichter van Lab, Bartels en van Dam, een adviesbureau dat is gespecialiseerd in vraagstukken op het vlak van informatiebeveiliging.